

Slagveld

Door Marit Elkerbout voor de StoryAwards 2021

Ik hoorde mensen schreeuwen en de zon brandde op mijn huid. Ik ademde in en uit, zodat ik mezelf ervan kon overtuigen dat ik dit zou kunnen. Ik kon mensen doden in koud bloed, het zou geen verschil maken. Het werkte niet, ergens was ik blij dat ik mezelf niet kon overtuigen van het feit dat ten strijde trekken goed was. Het ging tegen alles in waar ik ooit in geloofd had.

Al snel was het tijd voor mijn eenheid om het slagveld op te gaan. Oh, wat hoopte ik dat ik naar mijn moeder had geluisterd en mij nooit had aangemeld om te vechten in deze oorlog. Dit was verschrikkelijk en onmenselijk. We marcheerden het slagveld op. Daar hadden we lang op geoefend, ik snapte niet waarom. Daar hebben we toch niks aan? We konden beter het schieten met geweren oefenen. Dat zorgde er in ieder geval voor dat we in leven zouden blijven. Oefen desnoods eerste hulp voor slagvelden - nee, serieus, dat is hoe het wordt genoemd - dat zorgde ervoor dat je kameraden in leven zouden blijven. Bijna alles zou ons helpen in leven te blijven behalve dit gekke loopje. Ik snap dat we dicht bij elkaar moeten blijven. Dat helpt iedereen, maar we zouden ook gewoon op een bepaald tempo kunnen lopen. Dan hoef je niet te oefenen en het bereikt hetzelfde doel. Ik zag twee verplegers een man wegvoeren. Gelukkig lag er een doek over de wond. Het doek zag rood van het bloed dat uit een wond eronder sijpelde. Zou dat straks ook met mij gebeuren? Ik hoopte van niet, maar ik wist dat hopen zinloos was. Het zou zo meteen neerkomen op mijn eigen kracht. Ik friemelde met de kraag van mijn uniform en keek om me heen. Bijna iedereen hier was zenuwachtig. De man links van me zat met zijn vingers op z'n been te trommelen. Zijn geweer lag vergeten op de grond. De man aan de andere kant zat met zijn voet op de grond te tikken. Hij had in ieder geval zijn geweer vast. Je kon makkelijk zien wie ervaren was en wie niet. De mensen die al eerder een veldslag hadden gezien stonden stil en uitdrukkingloos voor zich uit te staren. Wij nieuwelingen waren nerveus en zaten heen en weer te schuifelen. Ergens in de verte klonk er een trompet. Lang - lang - kort - lang - kort, ik herkende het signaal meteen. Het betekende dat ons peloton aan de beurt was om te vechten. We vormden een groep en marcheerden het veld op. Overal was bloed. De dingen die je eerst alleen maar hoorde, kon je nu ook zien. Het was een afschrikwekkend gezicht. Je werd omringd met vechtende mensen. Opeens drong de realiteit tot me door: ik zou hier misschien dood kunnen gaan. Hoe zou mijn graf er dan uitzien? Ik was bang maar stopte niet met marcheren. Dat ging nu op automatisme. Nu snapte ik ineens waarom we dit zoveel geoefend hadden. Waarschijnlijk waren ze erop berekend dat mensen niet meer opletten waar ze liepen en in plaats daarvan in shock naar het veld keken. Het was bezaaid met vechtende, zwetende en schreeuwende mensen. De stank was verschrikkelijk en ik voelde de zenuwen door mijn lichaam gieren. Ik keek of ik kon zien wie er aan het winnen was maar nee, het was nog te vroeg in de veldslag en in eerdere gevechten waren beide zijdes van gelijke sterkte. Het zou neerkomen op uithoudingsvermogen. Kolonel Jackson zei dat ik goed was in dingen analyseren. Hij zei dat het samen met mijn brute kracht ervoor zou zorgen dat ik nog ver zou komen. Daar was ik blij mee. Een goede soldaat heeft meer kans om te overleven dan een matige soldaat. En dat betekent dat ik een goede soldaat was. Ik

bleef dat zinnetje herhalen in mijn hoofd. Kolonel Jackson zei dat ik een goede soldaat was. Een goede soldaat heeft meer kans om te overleven dan een matige soldaat. Dat zinnetje werd iets waar ik me wanhopig aan vastklemde. Zolang je maar hard genoeg in iets gelooft word het waar. Dat vertelde mama altijd toen ik klein was. Zij zou toch niet tegen me liegen? Ik zorgde ervoor dat ik op de goede plek in onze opstelling stond. Mijn geweer geladen was en extra patronen in de zak van mijn uniform waren. De trompet blies drie korte noten en we begonnen op de tegenstander te schieten terwijl we langzaam vooruitliepen. Er galoppeerden ruiters voorbij, zij waren de elite, de echte scherpschutters met jaren ervaring. Ik was blij dat ik niet bij hun hoorde, ons peloton bleef een grote groep. Er was een zekere veiligheid in grote getallen. De elite splitste op en had de taak om de generaals van de tegenstander te raken. We moesten wel het schieten staken, omdat er een andere eenheid het veld op marcheerde. Ook zei gingen naar het front toe. Naast me hoorde ik een gil en de man met trommelende vingers viel met een klap op de grond.

'Laat maar liggen!' schreeuwde de luitenant, 'We moeten weer verder lopen. De verplegers halen hem zo wel op. Het is niet dodelijk.' Mijn hart bonsde in mijn keel. Dat zou straks ook bij mij kunnen gebeuren. Ik bukte. Onze formatie bestond namelijk uit drie rijen van vijftien mensen. Om de beurt komen de rijen overeind, iedereen schiet een keer en zakt dan weer op de grond.. Efficiënt en snel. Niemand schiet iemand van hun eigen kant neer en je staat maar heel even rechtop. Wat ervoor zorgt dat je minder kans hebt om dood te gaan. Ik kwam weer overeind om te schieten. De trompet klonk weer met een signaal voor ons peloton. We moesten naar het front toe gaan. Mijn hart bonsde in mijn keel, het was tijd om ons echt in het gevecht te mengen